

Chúa Nhật 2 mùa vọng-C, Lc 3,1-6

DỌN ĐƯỜNG CHO CHÚA ĐẾN

Lm Giuse Đình lập Liễm

A. DẪN NHẬP.

Chúa nhật thứ nhất mùa Vọng Giáo Hội dạy chúng ta hãy trông đợi chúa đến. Chúa sẽ đến với chúng ta trong ngày kết thúc vũ trụ hay ngày kết thúc của đời mình. Trong ngày đó, chúng ta đừng sợ, hãy đứng dậy và ngẩng cao đầu lên vì ơn cứu rỗi của chúng ta đã gần đến.

Chúa nhật thứ hai Mùa Vọng hôm nay, thêm một bước nữa, Giáo hội dạy chúng ta hãy dọn đường để đón tiếp Chúa. Trông đợi và dọn đường là hai sự việc móc nối với nhau, để việc Chúa đến sẽ gây một chú ý đặc biệt nơi chúng ta.

Ra vào phải có cửa, qua lại phải có đường là lẽ cố nhiên. Nhưng đối với Chúa đường lối Ngài đến với chúng ta có điều hơi khác. Chúa đến với chúng ta bằng con đường thiêng liêng, hay nói cách khác, con đường Chúa đến phải là con đường lòng của chúng ta. Tiên tri Barúc cũng như Gioan Tẩy tội đều nhắc lại lời Kinh thánh dạy chúng ta cách dọn đường cho Chúa: “Thiên Chúa đã ra lệnh phải bạt thấp núi cao và gồ nong có tự lâu đời, phải lấp đầy thung lũng cho mặt đất phẳng phiu, để Israel tiến bước an toàn dưới ánh sáng vinh quang của Thiên Chúa”. Và “Hãy dọn sẵn con đường cho Đức Chúa, sửa lối cho thẳng để Ngài đi. Mọi thung lũng, phải lấp cho đầy, mọi núi đồi, phải bạt cho thấp, khúc quanh co, phải uốn cho ngay, đường lối lồi lõm phải san cho bằng”.

B. TÌM HIỂU LỜI CHÚA.

+ Bài đọc 1 : Br 5,1-9.

Đối với cộng đoàn Do thái tha phương, Giêrusalem tượng trưng cho thành đô lý tưởng, nơi qui tụ những người lưu lạc khắp nơi dưới sự hướng dẫn của Thiên Chúa.

Tuy còn sống trong cảnh lưu đầy xa quê hương, tiên tri Barúc, thư ký của tiên tri Giêrêmia, đã loan báo tin mừng cho dân và phác họa ra một quang cảnh

chứa chan hy vọng và phần khởi : đã đến lúc Thiên Chúa chấm dứt cảnh lưu đầy đau thương, để đưa dân trở về quê hương trong danh dự và vinh quang.”Con cái người từ đông sang tây tụ họp về, chúng hớn hở vui mừng, chúng được kiệu vinh quang rực rỡ khác chi một ngai vàng”.

Thiên Chúa sẽ thay đổi số phận Israel. Do đó, Israel sẽ là dân mới có thành Giêrusalem mới. Thật ra quang cảnh này chỉ thành hiện thực trong nước Chúa Kitô thôi.

+ Bài đọc 2 : Pl 1,4-6.8-11.

Trong bài đọc 2 hôm nay, thánh Phaolô viết thư gửi cho tín hữu Philipphê nhiều điều tương tự như ngài đã viết cho tín hữu Thessalonica tuần trước. Ngài khen ngợi lòng quảng đại của tín hữu Philipphê, đồng thời cũng nhắc nhở cho họ hãy tỏ ra xứng đáng đón tiếp Đức Kitô

vào ngày Người trở lại. Ngài khuyên họ hãy gia tăng tình bác ái, sống tinh tuyền và đừng để có gì đáng trách.”Tôi cũng xin cho anh chị em được nên tinh tuyền và không làm gì đáng trách, trong khi chờ đợi ngày Đức Kitô quang lâm”(Pl 1,10).

Vì thế, cả đời người Kitô hữu là ngóng đợi ngày Chúa quang lâm. Cả đời người Kitô hữu là chuẩn bị, là dọn đường cho Chúa đến. Đây chính là những điều mà Giáo hội mượn lời thánh Tông đồ để khuyên chúng ta.

+ Bài Tin mừng : Lc 3,1- 6

Khi nhắc lại cho chúng ta hoàn cảnh lịch sử trong đó Đức Giêsu giáng sinh, thánh Luca cho thấy Đức Giêsu là một nhân vật có thật trong lịch sử, một Đấng Cứu thế phổ quát mà Thiên Chúa hứa ban từ xưa và dân Israel đã chờ đợi qua muôn thế hệ, đã đến. Thánh Gioan Tẩy giả chính là kẻ tiền hô dọn đường cho Ngài.

Thánh Gioan phải mượn lời tiên tri Isaia mà lớn tiếng rao giảng và kêu gọi mọi người tỏ lòng sám hối bằng cách chấp nhận được rửa trong dòng sông Giođan để đợi chờ Chúa Cứu thế, vì Ngài sắp xuất hiện.

Sứ mạng mà Gioan phải thực hiện là “Hãy dọn con đường cho Đức Chúa; sửa lối cho thẳng để Người đi; mọi thung lũng, phải lấp cho đầy; mọi núi đồi

phải bạt cho thẳng; quanh co phải uốn cho ngay; đường lồi lõm, phải san cho bằng”. Chúng ta phải sống theo lời thánh Gioan khuyên bảo, để có thể đón Đấng Cứu thế đến với chúng ta hôm nay.

C. THỰC HÀNH LỜI CHÚA.

Hãy dọn đường cho Chúa đến.

I. NHU CẦU DỌN ĐƯỜNG.

Trên thế giới ngày nay có rất nhiều con đường để di chuyển, vừa dài, vừa rộng lại đẹp để tới tận, để giúp cho việc di chuyển được nhanh chóng, tiết kiệm được thời giờ và tiền của. Nhưng từ những con đường rộng rãi thênh thang ấy cũng cần có những con đường nhỏ để dẫn tới từng ngôi nhà. Nhà nào mà không có đường vào ? Vì thế, trước khi xây nhà, người ta phải tính chuyện mở con đường vào nhà trước, nếu không có đường vào, không ai xây nhà cả.

Sách có chữ rằng :”Thùy năng xuất tất do hộ, nhi bất hành tất do đạo” : ai ra vào phải qua cửa, cũng như đi lại tất phải có đường. Có đường đi là một điều cần, không có đường đi thì việc di chuyển bị bế tắc. Đường đi thì có muôn ngàn lối và cần phải sửa sang cho việc di chuyển được dễ dàng. Chúng ta cũng đã có con đường đến với Chúa và Chúa đến với chúng ta, nhưng con đường đó nhiều khi bị bỏ hoang, gây khó khăn cho việc di chuyển nên cần phải sửa sang lại cho việc di chuyển được dễ dàng.

Chúa nhật tuần trước chúng ta đã nghe Giáo hội dạy phải ngửa mặt lên để mong chờ Chúa. Chúa nhật hôm nay Giáo hội lại dạy chúng ta phải dọn đường để đón tiếp Ngài. Mong chờ và dọn đường là hai sự việc móc nối với nhau, để việc Chúa đến gây một sự chú ý đặc biệt nơi chúng ta. Bài Tin mừng hôm nay hô hào chúng ta dọn đường cho Chúa, tất nhiên dạy chúng ta phải dọn lòng để đón rước Chúa.”Có tiếng kêu trong hoang địa. Hãy dọn đường Chúa, hãy sửa đường Chúa cho ngay thẳng, hãy lấp mọi hố sâu và hãy bạt mọi núi đồi : Con đường cong queo hãy làm cho ngay thẳng, con đường gồ ghề, hãy san cho bằng. Và mọi người sẽ thấy ơn cứu độ của Thiên Chúa”.

Dọn đường cho vua chúa đến.

Gioan là sứ giả được Thiên Chúa sai đến hô hào cho dân chúng dọn đường cho Chúa đến. Sau một thời gian tôi luyện bằng đời sống khắc khổ trong sa mạc, ông đã xuất hiện với một sứ điệp quả quyết từ Thiên Chúa lôi cuốn quần chúng đông đảo đến thung lũng Giođan, để nghe giảng đạo và tiếp nhận lễ rửa như một dấu hiệu và dấu chứng cho lòng ăn năn. Bản chất của chức vụ ông là làm ứng nghiệm lời báo trước của tiên tri Isaia “Tiếng kêu trong hoang địa”, người được Thiên Chúa sai đến để dọn đường cho Đấng Cứu thế đến.

Sự chuẩn bị này có tính cách Đông phương, khi một vị vua định đi tuần tra một vùng nào trong vương quốc mình thì sai một vị quan đi trước để hô hào dân chúng sửa sang đường sá. Chỗ trũng phải lấp đầy, chỗ cao phải bạt xuống, đường quanh co phải nắn lại cho thẳng, đường gồ ghề phải sửa cho êm. Như vậy, muốn cho người ta sẵn sàng tiếp nhận Chúa Kitô, những trở ngại đạo đức cần phải dẹp sạch, phải sám hối ăn năn và từ bỏ tội lỗi. Luca đã kết thúc câu trích Isaia rằng:”Và mọi người sẽ thấy ơn cứu độ của Thiên Chúa” để phù hợp với tính cách phổ thông của Tin mừng.

Lời kêu gọi vẫn còn tính thời sự.

Đức Giêsu đã đến trần gian thực hiện công cuộc cứu độ loài người từ 2000 năm nay rồi. Vậy phải chăng lời loan báo của Gioan Tẩy giả đã trở thành quá cũ kỹ với tín hữu chúng ta ngày hôm nay chăng ? Vâng, quả thực Đức Kitô đã đến và làm mọi sự để cứu độ con người và lẽ ra với sự hy sinh tuyệt vời của Ngài, nhân loại đã được giải thoát mọi tội lỗi để sống trong yêu thương và hạnh phúc. Thế nhưng, chính sự tôn trọng phẩm giá, tự do và ý thức của con người nên Thiên Chúa đã không dùng bất cứ một hình thức cưỡng chế nào để bắt con người phải chấp nhận chân lý của Ngài. Nên thực tế là sự lầm lạc, tội lỗi và đau khổ vẫn còn tồn tại.

Gioan Tẩy giả đến rao giảng sự thống hối bằng việc chịu phép rửa để xin ơn tha tội. Chịu phép rửa là nói lên quyết tâm sám hối, thay đổi cuộc sống. Sám hối hay hoán cải mà chúng ta nói ở đây (Metanoia : sự trở lại) là một sự quay trở lại với Thiên Chúa. Nếu hoán cải chỉ là một sự thay đổi luân lý hay xã hội, thì cuộc sống Kitô hữu có lẽ chỉ là một thứ nhân bản như những học thuyết khác, có khi lại còn không hoàn hảo bằng những học thuyết đó. Nhưng đúng ra là ta “quay trở lại với Chúa” cùng với những hậu quả luân lý và xã

hội : chống lại tính ích kỷ, bất công, khuynh hướng duy vật thực dụng, sự nô lệ lạc thú và tiền bạc, nếp sống thiếu trong sạch, tính lười biếng. Thái độ chế ngự kẻ khác (Quesson).

II. NHỮNG CON ĐƯỜNG

Những con đường tinh thần.

Thánh Gioan không nhọc công hô hào sửa đường cho vua chúa – việc đó thuộc về xã hội – mà muốn chúng ta chú trọng vào con đường thiêng liêng : những con đường ấy ở ngay trong lòng chúng ta, những con đường ấy bị bom đạn của tội lỗi làm hư hỏng, đã trở nên con đường kinh hoàng mà thánh Matcô đã mô tả:”Từ lòng con người, phát xuất những ý định xấu, trộm cướp, giết người, ngoại tình, tham lam, độc ác, xảo trá, trác táng, ganh tị, phỉ báng, kiêu ngạo, ngông cuồng”(Mc 7,21-22).

Người Phariseu và Saducêu cho rằng chỉ cần giữ Lễ luật là đủ, là hết bốn phận với Thiên Chúa. Gioan khẳng định rằng điều cần thiết là cần phải có sự đổi mới tâm hồn:”Hãy sửa đường Chúa cho ngay thẳng, hãy lấp hố sâu (tội lỗi), hãy bạt núi đồi, con đường gồ ghề hãy san cho bằng”.

Dọn đường có nghĩa là sám hối canh tân. Muốn sám hối cần phải biết mình, biết những sở trường sở đoản của mình. Một mình mình biết, một mình mình hay là một điều tốt, nhưng chưa đủ, còn cần những lời của người khác thức tỉnh, con người mới thoát ra khỏi cảnh u mê lầm lạc. Lời thánh Gioan là những nhắc nhở mà Giáo hội muốn chúng ta thực hiện trong Mùa Vọng này.

Truyện : Tô Tần và vua nước Sở.

Đời Chiến quốc, nhà du thuyết Tô Tần sang nước Sở, phải đợi suốt ba ngày mới được vào ra mắt vua Sở.

Nói xong câu chuyện, Tô Tần xin cáo biệt đi ngay.

Vua Sở bảo :

– Quả nhân nghe tiếng tiên sinh quý như nghe tiếng một bậc danh nhân xưa. Nay tiên sinh đã không quản xa xôi, đến chơi với quả nhân, lại không chịu ở lại là có làm sao ?

Tô Tần thưa :

Tôi xem ra thấy nước Sở này có đồ ăn đất hơn ngọc, củi đất hơn quế, quan khó được trông thấy như ma, vua khó được yết kiến như trời. Nay nhà vua muốn bắt tôi ở lại để ăn ngọc thôi quế, nhờ ma thấy trời hay sao ?

Vua Sở khẩn khoản nói :

– Xin mời tiên sinh cứ ở lại, quả nhân đã hiểu rõ quá rồi.

Một nước mà vật giá đắt đỏ :”Củi quế gạo châu”, vua quan xa cách dân chúng, thì nhân dân trong nước khổ sở biết bao. Cái đáng khen của vua Sở là sau khi nghe Tô Tần bình phẩm về tình hình kinh tế chính trị của đất nước mình, thì ơng liền nhận ra sai lầm và quyết tâm sửa chữa (Thiên Phúc, Như Thầy đã yêu, năm C, tr 13).

Đọc xong câu chuyện nhà du thuyết Tô Tần với vua nước Sở, chúng ta cũng phải suy nghĩ về hoàn cảnh của chúng ta : có cái gì nhắc nhở chúng ta trong dịp mừng lễ Giáng sinh không ? Mỗi lần Mùa Vọng đến, lại có một Tô Tần xuất hiện để vạch ra những lỗi lầm của chúng ta và nhắc nhở chúng ta sám hối canh tân. Đó chính là Gioan Tẩy giả:”Có tiếng kêu trong hoang địa. Hãy dọn đường cho Chúa, sửa lỗi cho phẳng để Người đi”(Lc 3,4).

2. Những con đường phải sửa.

Nghe theo lời kêu gọi của thánh Gioan, chúng ta hãy dùng Mùa Vọng này như là bầu khí thuận tiện để sám hối và quay về với Chúa bằng cách :

a) Hãy lấp đầy những hố sâu.

Hố sâu hay lũng sâu bao giờ cũng tượng trưng cho hố thẳm của mọi nguy hiểm, mọi bất trắc. Hố sâu tượng trưng cho túi tham vô đáy của con người. Vì gian tham, con người có thể thực hiện được mọi tội ác để vơ vét. Tưởng rằng càng vơ vét nhiều, mình càng giàu, càng đầy. Nhưng oái ăm thay, mình lại càng thấy cuộc đời trống rỗng. Hành động “lấp đầy” theo nghĩa siêu nhiên ở đây là lấp đầy những hố thẳm mênh mông (những khát vọng vô biên) của con người bằng đạo đức, bằng công chính, bằng chính Thiên Chúa, là Đấng Cội nguồn sự sống, là chính Chân, Thiện, Mỹ.

Truyện : Lòng tham vô đáy.

Người Trung hoa có câu truyện ngụ ngôn nói lên được cái dục vọng thâm kín của con người muôn thuở :

Một người bị giam ở địa ngục, sắp được đi đầu thai. Anh ta tâm với Diêm Vương rằng :

– Như quả thật Đại Vương muốn cho tôi trở về dương thế, thì xin cho tôi được mấy đặc ân.

Diêm Vương hỏi :

– Người xin điều chi ?

Anh ta đáp :

– Tôi xin đầu thai làm con một vị tể tướng, làm cha một vị trạng nguyên. Tôi xin được một ngôi nhà ở giữa một khu đất vạn mẫu, có ao thả cá, có cây trái đủ thứ. Tôi xin có một người vợ tuyệt sắc, nhiều tài thiếp diễm lệ, tất cả đều chung tình ngoan ngoãn chiều chuộng tôi. Tôi xin được châu báu chất đầy phòng, lúa thóc đầy lẫm, tiền bạc đầy rương. Tôi xin được làm một vị quan công khanh, suốt đời vinh hoa phú quý, sống lâu trăm tuổi. Chỉ bấy nhiêu thôi.

Diêm Vương đáp :

– Trần thế mà có được người như vậy, thì ta đây đã đầu thai thế cho người rồi.

(Nguyễn văn Y, Có chí thì nên, tr 100-102)

b) Hãy bạt núi đồi xuống.

Đồi núi đây là tính kiêu ngạo. Chúng ta thường nghe câu : “Tam sơn tứ hải nhất phần điền”, nhưng đọc Thánh kinh không nghe nói Chúa đã dựng nên đồi núi lúc nào cả. Có người đồn : có lẽ đồi núi đã mọc lên sau ngày nguyên tổ Adong Evà phạm tội kiêu ngạo , do đó kiêu ngạo lại là của gia truyền.

Con người mãi mãi chỉ là tạo vật, không phải là “Chúa”. Phải biết mình là con người bất toàn như người ta nói :”Nhân vô thập toàn” nên phải ý thức sự bất toàn và giới hạn của mình, hay đúng hơn, “biết mình để đừng tự cao tự đại, để cải quá tự tôn”.

Truyện : Giỏi gì đâu.

Trần-nghiêu-Tử làm quan tiết độ sứ đời Tống, là người tài bắn, thiên hạ khen phục, Nghiêu Tử cũng lấy làm kiêu căng tự đắc.

Nghiêu Tử thường bắn ở trong vườn nhà mình. Một hôm có ông lão bán dầu đi qua, thấy Nghiêu Tử bắn, đặt gánh xuống, ngấp nghé đứng xem. Ông lão thấy Nghiêu Tử bắn 10 phát trúng 7, 8 thì hơi gật gù và mỉm miệng cười.

Nghiêu Tử thấy thế, gọi vào bảo :

– Nhà ngươi cũng biết bắn chứ ? Người cười ta bắn không được phải không ?

Ông lão đáp :

– Giỏi gì đâu, chẳng qua là quen tay đấy thôi.

Nghiêu Tử giận, nói :

– A, nhà ngươi dám khinh ta không bắn giỏi có phải không ?

Ông lão bán dầu đáp :

– Khinh hay không ngại cứ xem, tôi rót dầu đây thì biết !

Nói xong, ông lão lấy ngay cái bầu đặt xuống đất, trên miệng bầu để một đồng tiền rồi từ từ rót dầu qua lỗ mà không nhiều một tí dầu nào ra lỗ đồng tiền cả.

Rót đoạn, ông lão ngẩng mặt lên Trần nghiêu Tử :

– Như tôi đây cũng chẳng giỏi gì đâu, chỉ quen tay đi thôi.

Nghiêu Tử cười, khen phải và từ đó không lên mặt là tay bắn giỏi nữa.

(Thái Bạch, Đông tây kim cổ tinh hoa, 1971, tr 84-85)

c) Đường con queo phải uốn cho thẳng.

Cong queo đây là thiếu ngay thẳng. Nhiều người suốt đời đã sống bằng mưu mô, bằng thủ đoạn, chỉ cốt mưu lợi cho mình, bất chấp tội phúc và sự thiệt hại cho người khác.

Đường quanh co đây còn có thể là gian dối, tính tự phụ, kiêu căng, thích khoe khoang, coi mình hơn kẻ khác, coi khinh người ta. Vì thế, phải tập sống lương thiện, sống hồn nhiên tự tại theo “nhân chi sơ tính bản thiện” như trẻ thơ (x. Mt 18,3) mới có thể vào Nước trời.

Truyện : Bán cam thối.

Lưu Cơ một danh sĩ nước Tàu về đời nhà Minh có viết một bài văn kể lại câu chuyện sau đây. Chuyện kể rằng :

Ở Hàng Châu (bây giờ là tỉnh Chiết giang) có người bán các thứ hoa quả, anh ta để dành cam rất khéo, để lâu không ủng, vỏ vẫn đỏ tươi, trông đẹp như vàng ngọc. Anh đem ra chợ bán rất đắt người người tranh nhau mua.

Ta thấy vậy, cũng lại mua một quả đem về. Nhưng bóc ra thì hơi xông lên mũi như xác bông nát. Vì thế, ta phải ra chợ tìm người bán cam, trách rằng :

– Anh bán cam cho người ta để làm cúng lễ, để đãi khách khứa, hay là chỉ làm cho chống bễ ngồi để đánh lừa người ta. Tệ thật, sao anh làm người mà giả dối như vậy ?

Người bán cam cười đáp :

– Tôi làm nghề này đã lâu năm để kiếm tiền nuôi thân. Tôi bán, thiên hạ mua chẳng ai nói gì chi nhiều. Ông ơi, người đời giả dối nhiều, há phải một mình thằng tôi đâu. Sao ông trách tôi mà không nghĩ. Kìa người đeo hồ phù ngồi da cạp, hùng dũng trông thật đáng quan võ, nhưng xét sự thật được bằng Tôn Tẫn, Ngô Khởi hay không ? Người đội mũ cao, thắt đai dài, đường hoàng ra vẻ quan văn lắm, nhưng xét sự thật hỏi được như Y Doãn, Cao Dao hay không ? Than ôi, giặc giã không biết dẹp, dân khổ không biết cứu, quan lại tham nhũng không biết trừng trị, pháp độ mực nát không biết sửa, ngồi rồi ăn lương không biết xấu. Thế mà lúc ở công đường ăn của quý, uống rượu ngon, đi xe ngựa, trông thật oai vệ, thật vô cùng hách dịch. Đó bề ngồi chẳng như vàng như ngọc mà trong như bông nát là gì ? Sao ông không xét những người ấy lại chỉ chú ý vào quả cam của tôi.

Ta nghe nói, nín lặng không trả lời sao được, và nghĩ người ấy có giọng khô hài nên có cảm tưởng :

– Dễ chừng anh ta ghét kẻ gian tà, giận phùng thế tục, mới nhân chuyện bán cam để dạy mình đây chăng ? (Thái Bạch, Đông tây cổ kim tinh hoa, tr 194-195).

d) Đường lối lồi lõm san cho bằng.

Đường lối lồi lõm đây là những tính xấu như cáu kỉnh, nóng nảy, nhẹ dạ, gậy gố, nghi kỵ, ghen tương, cố chấp, vị kỷ, giận hờn, bất hòa. Phải nỗ lực chinh đốn và sửa sang lại những chỗ “lồi lõm”. Chính là những tính mê nếp xấu lớn nhỏ, những sỏi đá làm cho lời Chúa không thể đâm chồi nảy lộc và đâm rễ sâu vào trong tâm hồn.

III. MÙA VỌNG VÀ VIỆC DỌN ĐƯỜNG.

Đây là giờ phút phải lựa chọn và quyết định, phải đâm mình vào tầm sâu của nội tâm sám hối, để tính toán việc loại bỏ đi những chướng ngại cản đường Chúa tới giải phóng.

Cái đáng ăn thua là được trở thành một thọ tạo mới, trở nên những con người đã được tôi luyện và can trường...

Vậy để cho Thiên Chúa có thể đi đến được, ta hãy khai mở những con đường thênh thang của tâm hồn rộng mở và chan hòa yêu thương, hãy đập đổ những bức tường cách ngăn kỳ thị và phân biệt chủng tộc, hãy cất đi những rào chắn của tư lợi nhỏ nhen, hãy đập tan những xiềng xích bất công và bất bình đẳng mà người ta đang la ó đả đảo, hãy để cho lưỡi gươm Lời Chúa được thanh thoi tung hoành, hãy thức dậy và đứng thẳng người lên (Fiches dominicales, C, tr 11).

Dọn đường mừng lễ Giáng sinh

Hôm nay bước vào tuần lễ thứ hai của Mùa Vọng, phần đông thế giới đang chuẩn bị mừng lễ Giáng sinh, các cửa tiệm tràn ngập những thiệp Giáng sinh, cây thông Giáng sinh, bao nhiêu quà Giáng sinh, món ăn, quần áo, đồ chơi Giáng sinh. Ở Việt nam chúng ta tuy còn nghèo khó nhưng bầu khí Giáng sinh đã tới, mọi người đang nô nức mua sắm, dọn dẹp nhà cửa, nhạc Giáng sinh đã vang rộn khắp nơi, lòng người đã thấy rạo rức.

Nhưng phải dọn mừng lễ Giáng sinh thế nào cho xứng đáng, đúng theo Tin mừng của Chúa hôm nay mà thánh Gioan đã hô hào :”Hãy dọn đường cho Chúa đến”. Con đường lòng của chúng ta đã tốt chưa ? Và lòng chúng ta đã trở nên thưa đất màu mỡ để đón ơn Chúa chưa ? Hay lòng chúng ta lại trở nên một sa mạc cằn cỗi ?

Nếu biết biến sa mạc thành đất tốt, có sự sống, con người phải mất sức, mất của, và chấp nhận nhiều khó khăn. Cũng vậy, dọn đường tâm hồn là chấp nhận biến đổi sa mạc của cõi lòng thành miền đất trù phú, miền đất thấm dầm ơn Chúa. Bởi vậy, người ta phải chấp nhận sự hao mòn sức lực, chấp nhận tự gọt giũa chính mình, chấp nhận nhiều khó khăn khác nhau. Vì biến đổi như thế là sám hối. Và sám hối thật lòng đòi phải có dấn thân thực sự để tự mình từ nay dám cắt bỏ một thói quen, một đam mê, một tật xấu... để lòng mình biết yêu hơn, khiêm nhường hơn, sống phục vụ hơn, vị tha hơn...

Chỉ khi nào dám chỗi từ những rườm rà chung quanh mình, con người ta mới dám mong ước thuộc về Thiên Chúa. Thái độ sám hối tận căn ấy, mới là sám hối đúng nghĩa. Điều đó không dễ chút nào, vì nó làm ta đau đớn, xót xa, mất mát. Chỉ có sám hối trọn vẹn mới sống đúng nghĩa hai chữ “dọn đường”. Chúa cần một thái độ dọn đường một cách tự nguyện, dứt khoát như thế, để Ngài đi vào tâm hồn, và tâm hồn có chỗ chứa đựng ơn thánh của Ngài. Khi tâm hồn có Chúa, tâm hồn không còn là sa mạc và cũng chẳng hề sợ sa mạc hóa, nếu biết giữ mãi ơn Chúa trong tâm hồn mình bằng một đời sống tốt lành, vươn lên trong sự thánh thiện (JKN).

Dọn đường chờ đợi Chúa đến

Mùa Vọng là thời gian chờ đợi Chúa đến, Chúa sẽ đến lần thứ hai trong vinh quang của Ngài, nhưng Ngài cũng âm thầm đến gọi chúng ta ra về với Ngài. Cũng có thể nói Mùa Vọng là thời gian chuẩn bị tâm hồn chúng ta đến giờ chết. Đó là thời gian để chúng ta hồi tâm và chuẩn bị. Đây là thời gian để tự vấn chính mình : chúng ta có sẵn sàng đón tiếp Chúa Giêsu vào giờ chết không ? Lúc này chúng ta đã sẵn sàng chưa ?

Truyện : Sẵn sàng về với Chúa.

Vài năm trước đây, tạp chí This Week có thuật lại câu chuyện cảm động về một cậu bé 17 tuổi người Ha Lan đã từng trốn khỏi trại tập trung Đức quốc xã, nhưng đã bị bắt lại và bị kết án tử hình. Ngay trước khi bị hành hình, cậu đã gửi cho bố cậu lá thư sau đây. Xin trích lại :”Bố thân yêu, thật khó khăn lắm con mới viết được cho bố lá thư này, nhưng con vẫn phải cho bố hay rằng con đã bị tòa án quân sự kết tội tử hình. Xin bố đọc lá thư này một mình và khéo léo bảo cho mẹ biết dùm con... Chẳng bao lâu nữa, lúc đúng 5 giờ, điều đó sẽ xảy đến cho con... chỉ một chốc thôi thế là con sẽ về với Chúa. Nói cho cùng đây có phải là cuộc chuyển tiếp đáng kinh hãi không?...Con cảm thấy rõ ràng rằng mình đang ở gần bên Chúa, con đã chuẩn bị sẵn sàng đón chờ cái chết... Con nghĩ rằng con còn đỡ đau khổ hơn bố nhiều, vì con biết rằng mình đã xưng hết tội lỗi, và hiện tâm hồn con hoàn toàn thanh thản... Ký tên : “Kless”.

Dọn đường còn là làm chứng cho Chúa

Mừng lễ Giáng sinh là chúng ta kỷ niệm việc Chúa đã xuống trần và sẽ còn đến nữa. Chúng ta có trách nhiệm làm cho người biết Chúa để cùng mừng lễ Giáng sinh. Nếu thánh Gioan Tiê hô đã làm chứng cho Chúa bằng lời nói, bằng việc làm và bằng chính đời sống của Ngài. Ngày hôm nay cũng vậy, chúng ta phải làm chứng cho Chúa trong môi trường của chúng ta. Nhưng muốn cho lời chứng hay bằng chứng của chúng ta có hiệu quả, trước hết chúng ta phải có đời sống xứng đáng, đoạn tuyệt với tội lỗi và những tính mê nết xấu và thể hiện một đời sống bác ái yêu thương. Đó là những việc chúng ta cần làm để chuẩn bị mừng Chúa Giáng sinh.